

Niet zonder jou

Wendy Brokers bij Boekerij:

Baguette met jam voor twee

Leven met een leugen

Omkijken naar morgen

Geluk bij een ongeluk

Liefde op het menu (e-only)

De *Eindeloos*-trilogie:

Niet zonder jou

Niet zonder ons

Niet zonder mij

WENDY BROKERS

**NIET
ZONDER**

jou

ISBN 978-90-225-9374-5
ISBN 978-94-023-1731-2 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Auteursfoto: © Hester Doove
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2021 Wendy Brokers en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Dit boek is eerder verschenen als Kobo Original e- en audiobook.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Gemmy, want wat zou je van
deze personages hebben gehouden.
Stuk voor stuk.*

*Like a fool I thought I'd beat this on my own,
but without you I am sinking like a stone.*

– Cody Fry, 'Find My Way Back'

Proloog

In zijn linkeronderkaak overheerste een dof, dreunend gevoel. De steken van pijn die tot in zijn hoofdhuid drongen waren verdwenen. Ze hadden hem huivering over zijn hele lichaam bezorgd. Maar de paracetamol, die met een fluistering was gegeven, deed wat het moest doen.

De zware ademhaling van het broertje met wie hij een kamer deelde, overstemde bijna alle andere geluiden. De herinneringen en echo's lieten zich echter niet zo gemakkelijk uit zijn hoofd verjagen.

Geen enkel medicijn was sterk genoeg om de angst terug te dringen. Geen enkele slaap was lang genoeg om voor altijd te kunnen vergeten.

Beneden klonken de stemmen steeds harder. De plankenvloer dempte de meeste woorden. De dreiging achter de woorden kon echter door niets worden afgezwakt.

Op het moment dat het geluid van de dichtslaande deur klonk, kromp hij automatisch al in elkaar. Hij wist wat er ging komen. Het wachten erop was het ergste.

Gehaaste voetstappen in de hal. Zware en lichtere. Het gekraak van de derde tree was als een mes dat in zijn buik werd gestoken. Zijn adem stokte. De geruststellende duisternis kon hem niet langer beschermen zodra het licht zou aangaan. Niets kon hem beschermen.

Hij trok het dekbed over zijn hoofd en kraste met de nagel van zijn

duim langs zijn slaap. Een golf van maagzuur kwam via zijn slokdarm omhoog naar zijn keel en brandde achter op zijn tong.

Hefdig slikkend en met zijn ogen dicht begon hij te tellen.

‘Tess... Hé, Tess, wacht even!’ Een meisje slingerde een Marc Jacobstas in luipaardprint over haar schouder. Met dezelfde nonchalance zwiepte ze haar lange blonde haren erachteraan. ‘Weet je wel waar je heen moet?’

Tess – alleen haar vader noemde haar voluit Tessa en aan die naam had ze een schijthekel – keek haar klasgenote aan. Dat Sannes vader en die van haar toevallig bij hetzelfde advocatenkantoor werkten en de meisjes elkaar daardoor al kenden, betekende niet dat ze meteen vriendinnen waren. Eén plus één was niet altijd twee. Beter gezegd: ze was er eigenlijk van overtuigd dat ze Sanne, met al haar snobistische trekjes, niet tot haar nog te vormen groepje vrienden wilde gaan rekenen.

En dus haalde Tess haar schouders op. ‘Hoe moeilijk kan het zijn? Alle lokalen die met een nul beginnen zijn op de begane grond, neem ik aan.’ Haar vingers probeerden een pluk van haar honingblonde haren terug in de knot te duwen. Het was eigenlijk te lang voor een knot zoals deze, maar ze wilde er wel goed uitzien op haar eerste dag op deze nieuwe school. Ze hees haar eigen tas verder omhoog op haar schouder en dwong haar mond tot iets wat op een glimlach moest lijken. Ze wapperde met het rooster dat ze vanmorgen had uitgedraaid. ‘Ik red me wel, Sanne. Je vriendinnen staan vast al op je te wachten. Laat je door mij niet ophouden.’

Sanne pakte haar vastbesloten bij haar arm. ‘Daar gaan we dan ook naartoe. Ik ga je aan iedereen voorstellen. O, en heeft je vader je verteld dat het hele gezin mee mag als ze op zakenreis naar Barcelona gaan? Ik ben er al drie keer geweest en ik weet precies waar je op de Ramblas moet zijn om te shoppen.’

O ja, daar zit ik echt op te wachten. Toch liet Tess zich zonder iets te zeggen meeslepen naar een groepje meisjes en moest zich inhouden om niet met haar ogen te gaan rollen.

Een meisje met kort, zwart haar kauwde op kauwgom en blies een bel. Terwijl ze hem liet klappen en opnieuw begon te kauwen, bekeek ze haar zwartgelakte nagels. Vanonder haar zwaar opgemaakte ogen keek ze Tess strak aan. Er kon geen lachje af. Ze droeg een zwarte spijkerbroek, zwart t-shirt en een lange, eveneens zwarte, jas. Tess voelde zich er in haar mouwloze roze bloesje en felgekleurde zomerrokje tot net boven de knie behoorlijk bij afsteken.

Het tweede meisje zag er iets gewoner uit, maar haar Tommy Hilfiger-broek, Gucci-shirt en houding alsof ze de koningin zelf was, zeiden genoeg.

‘Dit is Tess van Someren. Ze is hier vorige maand naartoe verhuisd.’ Sanne leek niets van de onvriendelijke blikken van haar vriendinnen te merken – of ze was eraan gewend. ‘Tess, dit zijn Babette en Miriam.’

‘Hallo,’ zei Tess, maar stak haar hand niet uit. Ze had niet het idee dat iemand haar de hand ging schudden. Geen van de meiden zei iets terug.

Tess’ blik dwaalde over het plein voor de school. Groepjes leerlingen lachten en praatten met elkaar. Ze ving gesprekken op over vakanties in het buitenland en docenten voor het nieuwe schooljaar. Er werd hardop gemopperd op het rooster en over een leerkracht met de naam Van Bruggen. Haar ogen gingen naar het rooster dat ze dubbelgevouwen in haar hand had. Ze vouwde het open en zag als mentor en bij Engels de afkorting Br staan. Met een zucht vouwde ze het rooster weer dicht met de bedoeling het in haar tas te stoppen. Terwijl ze daar-

mee bezig was, hoorde ze het hoge gejack van een opgevoerde brommer.

Een pluk haar waaide in haar gezicht en bleef voor haar rechteroog plakken. Het papier liet zich eindelijk, zonder dat ze kon zien wat ze deed, gekreukeld tussen haar boeken proppen. Na drie keer vegen had ze de lok haar voor haar ogen weg en keek ze op.

De plotselinge stilte was het eerste dat tot haar doordrong. Bijna alle leerlingen keken naar het hek dat het schoolplein van de straat scheidde.

Ze zag een groepje jongens het schoolplein op lopen. De langste van de vier duwde een hoog op zijn wielen staande brommer voor zich uit. Hij was gekleed in een afgedragen jeans, zwarte veterboots en een zwart, leren motorjack. Ook zijn helm was zwart, met een donker vizier.

Tess kon zijn ogen niet zien en toch wist ze bijna zeker dat hij naar haar keek. Onder haar opgestoken haar uit voelde ze een zweetdruppel de kraag van haar bloesje in lopen. Haar plotseling klam aanvoelende vingers omklemden het hengsel van de tas over haar schouder. Ze kon zich er niet toe zetten haar blik ergens anders op te richten dan op hem. De omgeving viel weg tot ze niets anders zag dan hem. Alsof ze in een donkere tunnel stond en haar ogen naar de helder verlichte uitgang werden getrokken.

De zon weerkaatste op zijn helm en automatisch kneep ze haar oogleden een beetje samen. In slow motion zag ze hem dichterbij komen, met grote passen. Hij was lang, zonder slungelig te zijn. De stof van zijn versleten spijkerbroek zat strak om zijn bovenbenen. Toch was hij eerder gespierd dan stevig.

Haar keel voelde plotseling zo droog dat slikken maar met moeite lukte. Het hengsel van haar tas gleed door haar klamme vingers. Tess wist dat ze staaarde en moest wegstijgen, maar haar ogen leken onafhankelijk van haar verstand te werken. In die anderhalve seconde dat hij zo vlakbij was, zag ze ondanks het donkere vizier een glimp van zijn ogen. Haar adem stakte.

Zonder iets te zeggen passeerde hij haar. Haar hoofd draaide als

vanzelf om en haar ogen keken hem na. Zijn achterste paste al net zo strak in de spijkerbroek als zijn bovenbenen. Haar hart sloeg sneller dan normaal. De wereld om haar hield op met draaien.

Langzaam kwam de rest van de omgeving weer tevoorschijn en werden de gesprekken tussen leerlingen weer hervat. Tess wist haar hoofd zover te krijgen dat het teruggedraaide.

‘Hé... hallo, luister je wel?’ Sanne klonk geïrriteerd.

‘Sorry.’ Tess ademde diep in. De zuurstof leek de mist in haar hoofd op te lossen. ‘Wie was dat?’

Sanne keek haar met een boze blik aan, alsof ze niet gewend was genegeerd te worden. Wat waarschijnlijk ook zo was. ‘Dat was Jay Versteeg met zijn vrienden. Die kabouter met die stekels is Bas en die lange blonde is Wessel. Jezus, je weet wel meteen de knapste jongen van school eruit te pikken. Jay is trouwens verboden gebied,’ liet ze er vanuit het niets op volgen.

Tess voelde haar wenkbrauwen omhooggaan. ‘Wat bedoel je daarmee?’

Het merkkledingmeisje knikte instemmend, hoewel haar ogen toch even in de richting van Jay gingen. Hij was bijna uit het zicht verdwenen. ‘Dat een jongen als Jay alleen maar problemen betekent. Beter gezegd: *a recipe for disaster*. Hij is al een paar keer opgepakt voor vechtpartijen en er wordt gezegd dat hij dealt.’

‘Is dat ook echt zo? Ik kan me niet voorstellen dat de school hem dan nog toelaat.’ Ook Tess’ ogen dwaalden af naar de overdekte fietstentstalling. Het enige wat ze nog zag waren een stel schaduwen die snel vervaagden onder de donkere overkapping.

Sanne schudde haar lange haren weer naar achteren. ‘Maakt het wat uit? Je kunt beter bij hem uit de buurt blijven, dat is het enige wat je moet weten.’

Gothic Miriam lachte schel. ‘Zeg nou maar gewoon dat je het niet aankan dat hij jou niet zag zitten, Sanne.’

Sanne snoof en schudde opnieuw met haar haren. ‘En ben ik dáár achteraf even blij mee.’

Miriam's zwarte wenkbrauwen schoten omhoog tot halverwege haar voorhoofd. ‘Dat zou ik anderen ook wijsmaken als ik jou was. Maar blijf alsjeblieft eerlijk, oké? Je zou zonder aarzeling “ja” tegen hem zeggen als hij het je vroeg. Mens, je zou er zelfs je oma voor verkopen.’

‘Iedereen zou dat doen, Mir, jij net zo goed.’ zei Babette. ‘Ik zou echt geen moment aarzelen als hij mij achter de fietsenstalling zou trekken. Jezus, een *bad boy* is altijd al hot. Bij Jay is de combi met zijn uiterlijk *killing*. En hij schijnt te kunnen zoenen als een gek.’

De bel maakte een abrupt einde aan het gesprek. Tess volgde zonder iets te zeggen Sanne en haar vriendinnen in de richting van het schoolgebouw. Ze keek nog even om naar de fietsenstalling. Een rilling over haar rug gaf haar kippenvel op haar armen. Ze wreef huiverend over haar bovenarmen en liep achter de anderen aan naar binnen.

2

De eerste schooldag moest nog beginnen en hij stond al op het punt zijn belangrijkste regel te breken. Hij kneep zijn linkeroog dicht en maakte het voorwiel van zijn crossbrommer aan het frame vast met een verroest kettingslot. De wond in zijn wenkbrauw trok.

Het afzetten van zijn helm deed pijn. Hij haalde zijn hand door zijn donkere haar en voelde zonder dat zijn vrienden het merkten aan de bult op zijn achterhoofd. Dat alleen zou er al voor moeten zorgen dat hij zijn zelfopgelegde regels niet vergat.

‘Zag je die nieuwe griet bij Sanne van Kooten?’ Bas stuiterte als een kleuter die een bak snoep had leeggegeten. ‘Shit hé, wat een lekker wijf. Hoeveel zetten we erop wie haar het eerst neukt?’

‘Jij in ieder geval niet. Chicks vallen niet op dwergen.’ Wessel klonk uitermate droog en zelfs Jay merkte dat zijn mondhoeken ongewild omhooggingen. ‘Maar je hebt wel gelijk.’

‘Heb je dat blonde haar, die knalblauwe ogen en die tietten gezien? Ik durf om tien euro te wedden dat ik voor het einde van deze schoolweek mijn hand onder dat rokje heb.’

‘Alleen onder dat rokje?’

Twee van de drie brulden van het lachen, Bas het hardst.

Jay rechtte zijn rug en tilde zijn rugzak van de brommer. De puberale grappen van zijn vrienden stoorden hem, terwijl dat hem normaal

gesproken niet zoveel deed. Vanaf het moment dat hij zijn eerste stap op het schoolplein zette, had ze zijn aandacht getrokken. Hij wist niet of het alleen door haar uiterlijk kwam, omdat ze nieuw was of omdat ze haar ogen blijkbaar ook niet van hem had kunnen afhouden. Hij wist ook dat afstand houden het slimst was om te doen, voor hen allebei.

‘Hé Jay, gisteren in elkaar gebeukt met kickboksen?’ Bas gaf een knikje zijn kant op en wees op zijn eigen wenkbrauw.

Jay wreef met zijn wijsvinger over de snee boven zijn oog. ‘Het is niks. Je had mijn tegenstander moeten zien.’

‘Die hebben ze gestrekt afgevoerd, zeker?’ Wessel, grinnikte veelbetekenend. ‘Of kon er gelijk een kist omheen?’

Bas barstte opnieuw in lachen uit. Wessel sloeg Jay een keer op zijn schouder. ‘Kom op, anders zijn we de eerste dag al te laat. En ik heb geen tijd om na te blijven vandaag.’

Jay bewoog zijn schouders en nek die stijf aanvoelden en trok zijn ene mondhoek omhoog tot een grimas. Nee, nablijven was geen optie.

Tess bleef halverwege de klas bij twee tafeltjes staan. Een meisje met kort, blond haar zat al op de stoel die het dichtst bij het raam stond, en zocht iets in haar etui.

‘Pardon, is deze stoel bezet?’ Tess deed net of ze Sannes gesis, dat ze daar vooral niet moest gaan zitten, niet hoorde.

Het meisje bij het raam keek met een verbaasde blik op. Haar ogen gleden even naar links en rechts en vervolgens naar achteren, bijna alsof ze niet kon geloven dat Tess het tegen haar had. ‘Bedoel je naast mij?’

‘Ja, als je dat goedvindt?’

‘Eh, ja. Natuurlijk!’ Het meisje had ineens zo’n haast haar tas van de stoel naast die van haar af te halen, dat er een paar boeken uitvielen. Twee rijen achter haar klonk hysterisch gelach en Tess hoorde gegiechel naast zich.

‘Dank je.’ Tess zette haar tas naast de stoel en ging zitten. Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Tess.’

Het meisje gooide de gevallen boeken op haar tafeltje en veegde haar hand af aan haar broek. ‘Ik ben Marloes.’ Ze schudde Tess enthousiast de hand.

‘Hé Marloes, heb je nog steeds jeuk aan je poes?’ Babettes stem klonk luid door de klas. ‘Of heb je hem gewassen deze vakantie?’

Er klonk meer gelach, dat nogal abrupt verstomde omdat er drie jongens de klas in kwamen. Achterin, aan de andere kant van de klas, verlieten er twee zonder iets te zeggen hun stoelen om bijna voorin te gaan zitten.

Tess stopte met ademen bij binnenkomst van de langste van de drie jongens en besepte pas een paar tellen later dat ze lucht nodig had. Nu hij zijn helm af had, zag ze dat hij donker haar had, bijna zwart. Het zat in de war, door zijn helm of omdat hij er met een hand doorheen had gewoeld. Hij had prachtige diepbruine ogen en een rechte neus. Zijn onderlip was iets voller dan zijn bovenlip en op zijn kin zag ze vage baardstoppels. Niet de zachte babyhaartjes die andere jongens uit de klas hadden, waarmee ze hun puistjes verborgen. Deze jongen had zo te zien geen last van dat soort puberproblemen. Zijn duidelijke kaaklijn liet al zien hoe hij eruit zou zien als man.

Nu begreep ze de smachtende woorden en blikken van de andere meisjes. Dit was een jongen die je in een boyband zou verwachten. Hij zou het ook goed doen als acteur of als covermodel, daar had hij overduidelijk de looks voor. Maar het was net zo overduidelijk dat dit het type jongen was waar je moeder je het liefst ver vandaan hield. De woorden ‘*Gevaarlijk! Houd afstand!*’ stonden nog net niet in hoofdletters op zijn voorhoofd geschreven, maar hij ademde het aan alle kanten uit.

Met samengetrokken wenkbrauwen keek hij haar recht aan. Hij had een wond aan zijn wenkbrauw en een klein oud litteken naast zijn linkermondhoek waardoor het leek alsof deze continu iets omhoogge-

trokken was. Zijn ogen gleden over haar gezicht en zakten af naar de halsopening van haar roze bloesje en verder naar beneden voor ze haar weer aankeken.

Tess voelde haar wangen warm worden onder zijn uitdagende blik. Zijn rechtermondhoek ging ook omhoog en nu zijn lippen van elkaar waren zag ze een bijna volmaakte rij tanden. Het enige minpuntje voor een perfecte fotoshoot was dat de rechterhoektand van zijn bovengebit scheef en gedraaid stond. Ze kneepte in haar etui. Hoewel ze het liefst weg wilde kijken, gunde ze hem dat genoeg niet.

Hij verbrak het oogcontact net zomin. Zijn mondhoeken trokken nog wat verder omhoog tot een grijns. Met een plof liet hij zijn versleten rugzak naast zijn stoel vallen.

Dat geluid haalde haar uit de trance. Ze knipperde en draaide haar hoofd naar het digibord. Zijn blik brandde op haar rug en er liep een nieuwe zweetdruppel langs haar nek. Toch bleef ze strak naar voren kijken.

Een jonge docente met haar bruine haar in een knot zette haar tas op het bureau voor de leerkrachten. Ze zag eruit alsof ze zelf nog maar net uit de schoolbanken was gevallen.

Zodra Tess het dacht ontspande haar verkrampte hand en keek ze naar haar etui. Het was een oud ding, gemaakt van een stuk gordijnstof en ze had het samen met oma Van Someren gemaakt, een paar jaar geleden. Ze liet een vinger langs de rits gaan en met een flauwe glimlach herinnerde ze zich hoe oma en zij hadden gelachen dat de rits net twee centimeter te kort was geweest voor het etui.

‘Goedemorgen, mijn naam is Jantine van Gelderen. Dit is mijn eerste jaar hier op school. Jullie hebben vijf minuten om me vragen te stellen, daarna gaan we aan de slag. Of je antwoord krijgt, hangt van je vraag af.’ Ze keek de klas rond. ‘Wie biedt?’

Leerlingen keken elkaar aan, zag Tess. Deze benadering was vrij ongewoon, zeker voor een docent in het voortgezet onderwijs.

‘Als niemand iets te vragen heeft, gaan we beginnen.’

Er verscheen een aarzelende vinger in de lucht, vooraan in de klas. ‘Hoe oud bent u?’

‘Vierentwintig.’ De docente keek de vraagsteller recht aan. ‘En mocht iemand zich afvragen of ik jullie aankan; ik heb vier oudere, losgeslagen broers met een zwarte band in karate.’ Ze verstrengelde haar vingers en knakte met haar knokkels.

Achter in de klas klonk een zacht gesis. Het kwam uit de hoek waarin Jay was gaan zitten, maar Tess weigerde naar hem te kijken.

‘Moeten we dit jaar weer van die ouwe zoi lezen?’

Tess keek nu wel om. Bas zat onderuitgezakt in zijn stoel voor Jay en de ook door Sanne genoemde Wessel. Als zijn taalgebruik nog niet duidelijk maakte wat hij van het vak vond, dan deed zijn lichaamshouding dat wel. Zijn knie sloeg in een langzaam en staccato tempo tegen de poot van zijn tafeltje.

‘Misschien moet je me even vertellen wat je vorig schooljaar hebt gelezen. Je naam is?’ Jantine van Gelderen keek even naar hem op en vervolgens naar een A4’tje op haar bureau.

‘Bas van Houten.’

Met een pen zette de docente een vinkje op het papier. ‘Goed. Bas, er valt vast genoeg “ouwe zoi” te vinden die je nog niet hebt gelezen. Ondanks de leeftijd van mijn voorganger was hij gelukkig nog niet zo seniel dat hij het digitale tijdperk niet kende. Het zal je verblijden dat ik dus precies op mijn laptop hier kan zien wat je hebt gelezen en hoeveel van je uittreksels rechtstreeks van het internet zijn overgenomen. Fijn dat ik ook gelijk weet welk strafwerk het meest interessant voor je is.’

Het gebonk tegen de tafelpoot verstomde een tel of drie, voor het werd hervat.

‘Nog iemand?’ De docente keek de klas rond.

Niemand reageerde, al schuifelden sommigen wat op hun stoelen heen en weer en keken er een aantal met een geschokte blik naar de docent. Waarschijnlijk waren die net zoals Tess overdonderd door de

manier waarop Jantine van Gelderen over haar voorganger sprak.

‘Mooi. Boeken open op pagina zeven, graag.’

Tess dwong zichzelf de resterende vijfenveertig minuten niet schuin achterom te kijken. Geregeld vertelden haar nekharen haar wanneer er naar haar werd gekeken en dat was vaak. Zodra de bel ging, schoof ze haar spullen in haar tas en keek op het rooster waar het volgende lesuur zou zijn. Ze zorgde ervoor het lokaal uit te zijn voor *hij* opstond en zocht het dichtstbijzijnde toilet op. Ongesteld zijn en een eerste schooldag op een nieuwe school was geen combi.

Tien minuten later stond ze voor de dichte deur van het biologielokaal. Door het ruitje met draadglas keek ze naar binnen. Een oudere, mannelijke docent met grijzend haar had zijn beide handen op zijn overvolle bureau gezet en sprak de klas toe. Haar rug rechtend klopte ze aan.

De docent keek met een frons op. Hij gluurde over de rand van zijn bril heen en wenkte haar binnen.

Tess verfrommelde het rooster in haar tas. *Nutteloos ding.*

De deur piepte. Alle blikken uit de klas werden op haar gericht. Ze weigerde naar de nieuwsgierige gezichten van haar klasgenoten bij biologie te kijken. De deur piepte nogmaals toen ze hem sloot.

De grove wenkbrauwen van haar docent, Van Geels volgens het flutrooster, waren inmiddels in de richting van zijn wijkende haar-grens opgeschoven. ‘Wil ik weten waarom je zo laat bent, mejuffrouw...’

Dé binnenkomer voor de rest van het schooljaar. Altijd geweldig om jezelf op de eerste dag al zo *in the picture* te werken.

‘Van Someren. Het lokaalnummer was weggevallen op mijn rooster, meneer.’

De wenkbrauwen gingen nog verder omhoog.

‘O, weggevallen nog wel.’ De docent negeerde het gelach uit de klas en keek haar strak aan. Zijn neusvleugels verwijdden zich. Hij maakte een hoofdbeweging in de richting van de tafeltjes. ‘Daar, op de derde

rij kun je plaatsnemen. Als je nog een keer te laat komt, hoef je helemaal niet meer terug te komen. Is dat duidelijk?’

Tess slikte. ‘Heel duidelijk, meneer.’ De neiging om het hoofd te buigen en licht door de knieën te gaan voor een koninklijk kniksjie moest ze hardnekkig onderdrukken. Ze pakte haar tas steviger vast en liep zonder te kijken naar de aangewezen plek. Pas op het moment dat ze haar tas naast de lange tafel zette, wist ze door het prikkende gevoel onder haar nekharen naast wie ze moest gaan zitten.

Net als bij Nederlands zat hij onderuitgezakt in zijn stoel en hij had zijn voeten bij zijn enkels gekruist. Haar blik ging omhoog, ook al wilde ze niet kijken, en ze zag het donkerblauwe katoen van zijn t-shirt met v-hals. Het zat strak om zijn borstkas en zelfs in deze ontspannen houding zag ze hoe goed ontwikkeld zijn bicepsen waren.

Als vanzelf gleden haar ogen naar zijn gezicht.

Hij keek haar ook aan. Zijn mond was gesloten, maar zijn ene mondhoek wees door het litteken iets omhoog. Genoeg om hem een spottende wie-doet-me-wat uitstraling te geven. Zijn ogen waren wat samengeknepen en van dichtbij zag ze hoe donker zijn wimpers waren. In zijn linkerwenkbrauw zat een snee met opgedroogd bloed. Tussen zijn wijs- en middelvinger wiebelde een pen.

‘Mejuffrouw Van Someren, zitten of mijn lokaal uit. Ik heb niet de hele dag de tijd voor u.’

Tess nam plaats op de stoel, daarbij zo ver als ze kon naar de buitenkant schuivend wat helaas niet ver was. Ze haalde haar boek, etui en collegeblok uit haar tas en keek daarna recht vooruit naar het bord waarop het schema voor het eindexamenjaar per onderwerp stond beschreven. Vaag hoorde ze de docent zeggen dat dit niet bij hun digitale lesstof stond vermeld.

Meer afstand van deze jongen kon ze niet nemen, als ze nog verder opzijschoof op haar stoel lag ze op de grond, en toch voelde ze zijn nabijheid. Alle haartjes van haar lichaam stonden omhoog. Ze was zich bewust van zijn zachte ademhaling, terwijl hij wat omhoogkwam

vanuit zijn onderuitgezakte positie om informatie van het bord over te nemen.

Dat alles, gecombineerd met zijn niet te omschrijven geur en de warmte van zijn dijbeen het dichtst bij haar die ze meende te voelen, zorgde ervoor dat ze aan niets anders kon denken dan aan hem. Alsof hij haar totaal omringde.

Haar hart sloeg veel sneller dan normaal, waardoor haar ademhaling ook in haar eigen oren gejaagd klonk en ze het op deze toch al warme dag nog warmer kreeg. Ze kon het niet uitstaan dat ze op deze manier op hem reageerde. Zelfs haar ex-vriendje Roderick, die het een paar maanden geleden had uitgemaakt en op wie ze best verliefd was geweest, had nooit een dergelijke reactie bij haar veroorzaakt. Deze Jay trok haar aan als een magneet. Hij zoog haar zijn wereld binnen, of ze nu wilde of niet. En dat terwijl ze nog niet eens een woord hadden gewisseld.

‘Maak ik je zenuwachtig?’

Verschrikt hield ze haar adem in. Haar hart begon als een op hol geslagen paard te kloppen.

Hoewel hij fluisterde, klonk zijn stem zwaar en een beetje hees. Ze voelde zijn warme adem langs de supergevoelige huid van haar oor en hals strijken en realiseerde zich op dat moment pas dat hij dichterbij was gekomen. Kippenvel verspreidde zich nu over haar hele lichaam.

Blijkbaar had haar buurman dat ook door. Ze hoorde hem zachtjes lachen en voelde hem een keer blazen. Met een ruk draaide ze haar hoofd om en keek hem aan.

Zijn ogen waren zo dichtbij dat ze elk afzonderlijk haartje van zijn wimpers kon zien. Zijn irissen waren niet egaal bruin, maar een combinatie van verschillende tinten. Van lichtbruin tot de kleur van pure chocolade. In al die vlekjes blonk iets dat haar dichterbij trok, dat haar liet vergeten waar ze was, dat haar het gevoel gaf dat ze op zee rondobberde op een langzaam leeglopend luchtbed.

‘Nu maak je mij zenuwachtig.’ Zijn adem blies in haar gezicht. Een lichte mintgeur van kauwgom.

Door een abrupte beweging van haar arm schoof haar etui van tafel. Met een duidelijk hoorbare plof viel hij op de linoleumvloer. De bioloogdocent keek met een geïrriteerde blik naar Tess, maar vervolgde zijn verhaal over gaswisseling.

Ze voelde het bloed naar haar wangen stijgen. Iets onduidelijks mompelend, bukte ze zich zijwaarts om haar etui op te rapen. *Jemig, doe normaal, idioot.* Zo geruisloos als ze kon legde ze het zakje met pennen en potloden terug op tafel, zocht naar haar vulpen en keek haar buurman niet meer aan. Ze sloeg het collegeblok open en begon te schrijven. Haar vingers trilden echter zo erg dat ze na drie woorden de pen alweer moest neerleggen. Ze keek naar de docent en probeerde te volgen wat hij uitlegde. Ze zuchtte vanuit haar tenen. Als dit zo doorging, zou ze weinig van bio opsteken dit jaar. En het was al niet haar sterkste vak.

Warme, behaarde huid raakte haar onderarm. Als door een wesp gestoken bewoog ze, waardoor het schrijfblok naar voren schoof en haar etui vervaarlijk op de rand van de tafel balanceerde. Een hand met stevige vingers redde het voorwerp voor het opnieuw kon vallen.

‘Nu weet ik zeker dat ik je nerveus maak.’

Zijn bruine ogen hadden niets lacherigs meer en zijn mond was een rechte streep, op de kleine oneffenheid bij zijn linkermondhoek na.

‘Ik bijt niet, of je moet het per se willen. Ik heb geen besmettelijke ziekte en ik weet vrij zeker dat ik niet stink. Wat is je probleem?’

Jij. Meer dan haar schouders ophalen kon ze niet. Het enige wat ze kon was in die bruine ogen kijken, wensend dat hij... ja, wat eigenlijk?

Er veranderde iets in zijn blik. Iets wat zijn ogen zachter maakte en waardoor zijn mond ontspande. Hij schudde zijn hoofd. ‘Verdomme...’

Als ze nog langer in zijn ogen moest kijken, ging ze nog veel dommere dingen doen dan als een verliefde puber naar hem staren, helemaal nu ze wist dat hij zich er ook van bewust was.

Vol schaamte draaide ze haar hoofd terug en staarde zonder iets te